

NEW YORK TIMES BESTSELLER

KLETBA VÍTĚZŮ

MARIE
RUTKOSKI

FRAGMENT

Kletba vítězů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Marie Rutkoski

Kletba vítězů – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KLETBA
VÍTĚZŮ

NAPSALA

MARIE RUTKOSKI

KLETTBA

VITĚZŮ

Pro Thomase, znovu

NEMĚLA JSEM SE NECHAT ZLÁKAT, HONILO SE KESTREL HLAVOU, zatímco sbírala stříbro od námořníků z improvizovaného herního stolku zřízeného v koutku tržnice.

„Nechod ještě,“ přemlouval jí jeden z hráčů.

„Zůstaň,“ ozval se další, ale to už měla pevně utažené šňůrky sametového měšce, co jí visel na zápěstí. Slunce na obzoru kleslo níž a barvilo vše do odstínů karamelu, což znamenalo, že hrála karty dost dlouho na to, aby si jí všiml někdo, kdo něco znamenal.

Někdo, kdo by to na ni pověděl otcí.

Karetní hry jí navíc ani tolik nebavily. Stříbro, které vyhrála, by ani zdaleka nepokrylo cenu jejích hedvábných šatů, teď potrháných o dřevěnou bednu plnou třísek, na které seděla. Ale námořníci byli mnohem záladnější soupeři než běžná šlechta. Karty obraceli divoce a lstivě, nadávali, když prohrávali, nadávali, když vyhrávali, a o poslední stříbrný svorník by obrali i svého nejlepšího přítele. A švindlovali. To jejich švindlířství se Kestrel obzvlášť zamlouvalo. Nebylo pak vůbec snadné je porazit.

Usmála se, a byla pryč. Úsměv na rtech jí ale brzy povadl. Ta hodina vzrušujícího hazardu ji měla přijít draho. Nebyly to však ani hazardní hry, ani společnost námořníků, co by jejího otce rozlítilo. Kdepak, generál Trajan by se zajímal jen o to, proč se jeho dcera po městské tržnici potuluje sama.

Podle všeho se o to ostatní lidé zajímali také. Viděla jim to na očích, když se proplétala mezi stánky plnými rozbalených pytlíků s kořením, jehož vůně se mísila se sláným vzduchem vanoucím z nedalekého přístavu. Když kolem nich Kestrel procházela, v duchu hádala, která slova se lidé neodvažují ani zašeptat. Nahlas samozřejmě neřekli nic. Dobře věděli, co je zač. A ona zase dobře věděla, co mají na jazyku.

Kdepak má lady Kestrel doprovod?

A když už ji na tržnici nemohl doprovodit nikdo z přátel ani z rodiny, kdepak jsou její otroci?

Pokud šlo o otroky, ty zanechala ve svém sídle. Nepotřebovala je.

A pokud šlo o to, kde se zrovna nachází její doprovod, to by Kestrel také ráda věděla.

Jessa se někam zatoulala, když si prohlížela zboží v tržnici. Naposled ji Kestrel viděla, jak krouží mezi stánky jako nektarem opilá včelka. Její světle plavé vlasy se v letním slunci zdály být skoro bílé. Přísně vzato by z toho Jessa mohla mít úplně stejné potíže jako Kestrel. Nebylo totiž dovoleno, aby se mladá valoriánská dívka někde potloukala samotná. Pokud tedy nebyla členkou armády. Rodiče však Jessu slepě zbožňovali a jejich představy o poslušnosti se ani zdaleka nepodobaly těm, které prosazoval nejvyšší generál valoriánské armády.

o Kestrel se po své kamarádce rozhlížela mezi stánky tak

dlouho, až konečně zachytila odlesk jejích blondatých copů, upravených podle nejnovější módy. Jessa se bavila s prodavačkou šperků, která jí před očima mávala náušnicemi. Průsvitné zlaté kapičky se blyštěly v záři slunce.

Kestrel přišla o kus blíž.

„Topaz,“ říkala právě postarší žena Jesse. „Krásně ta vaše hnědá očka rozzáří. A jen za deset svorníků.“

Kolem úst se prodavačce zračila jistá neoblohmnost. Kestrel se střetla pohledem s jejíma šedýma očima a všimla si, že prodavaččina vráscitá kůže je léty práce pod širým nebem opálená dohněda. Byla herranské národnosti, ale značka, kterou měla vypálenou na zápěstí, svědčila o tom, že dostala svobodu. Kestrel zauvažovala nad tím, čím si ji asi vysloužila. Otroků osvobozených majiteli bylo totiž pramálo.

Jessa zvedla oči. „Podívej, Kestrel,“ vydechla. „Nejsou ty náušnice dokonalé?“

Kdyby jí váha stříbra v měsíci tolik netížila zápěstí, možná by Kestrel neřekla nic. Kdyby kromě mincí na zápěstí netížil její srdce strach, možná by si dvakrát rozmyslela, co poví. Místo toho ale vyhrkla to, co byla očividně pravda. „Vždyť nejsou z topazu. Jsou skleněné.“

Najednou jako by se ocitly v bublině ticha. Rozpínala se dál a dál a byla čím dál tím tenčí a průsvitnější. Lidé okolo měli uši nastražené. Náušnice se ve vzduchu rozechvěly.

To proto, že se rozechvěly prodavaččiny kostnaté prsty.

To proto, že ji Kestrel právě obvinila, že se snaží ošidit Valoriánku.

A co by se dělo dál? Co by se stalo kterémukoli Herranovi, kdyby byl na místě té prodavačky? Čeho by se okolní lidé stali svědky?

Na místo by jistě přivolali městskou stráž. Žena by tvrdila, že je nevinná, ale marně. Za staré ruce by ji přivázali ke kůlu a bičovali by ji tak dlouho, dokud by zeminu tržnice nezbarvila její krev.

„Ukažte,“ řekla Kestrel povýšeně, protože chovat se povýšeně uměla na výbornou. Natáhla se pro náušnice a předstírala, že si je důkladně prohlíží. „Á, zdá se, že jsem se spletla. Skutečně *jsou* z topazu.“

„Jsou vaše,“ zašeptala prodavačka šperků.

„Nejsme žádná chudina. Nemáme zapotřebí přijímat dary od někoho, jako jste vy.“ Kestrel vyskládala mince ženě na stůl. Bublina ticha praskla a nakupující se vrátili k debatám o zboží, které jim zrovna padlo do oka.

Kestrel podala náušnice Jesse a odvedla ji pryč.

Jak kráčely, zkoumala Jessa jednu z nich a v ruce s ní pohupovala jako s malinkým zvonečkem. „Takže *jsou* vážně opravdické?“

„Ne.“

„Podle čeho to poznáš?“

„Jsou úplně průzračné,“ řekla Kestrel. „Bez chybičky. Deset svorníků by bylo za tak kvalitní topaz příliš málo.“

Jessa mohla poznamenat, že za sklo je deset svorníků naopak až příliš mnoho. Místo toho jen opáčila: „Herrané by určitě řekli, že bůh lží tě musí milovat. Hned máš ve všem jasno.“

Kestrel si vybavila zděšený výraz v očích prodavačky. „Herrané jsou nenapravitelní pohádkáři.“ Byli to snílci. Její otec vždycky říkal, že proto bylo tak snadné si je podrobit.

„Ale pohádky má každý rád,“ odvětila Jessa.

Kestrel se zastavila, aby vzala náušnice Jesse z ruky a zastrčila jí je do uší. „Tak si je příště vezmi do společnosti. Navykládej

všem, že jsi za ně zaplatila nějakou nehoráznou částku, a uvidíš, že ti uvěří a budou je mít za pravé šperky. Copak to není smysl pohádek – udělat ze skutečnosti lež, a ze lži zase skutečnost?“

Jessa se usmála a zavrtěla hlavou ze strany na stranu, aby se náušnice zatřpytily. „Co myslíš? Jsem krásná?“

„Blázínku. To víš, že jsi.“

Vedení se ujala Jessa a protáhla se za stůl s mosaznými miskami plnými práškových barev. „Taky ti na oplátku něco koupím,“ prohodila.

„Já mám všechno, co potřebuji.“

„Mluvíš jako nějaká stařena! Jeden by si málem myslel, že ti je sedmdesát, a ne sedmnáct.“

Dav nakupujících teď zhoustl a zaplnil se zlatavými valoriánskými rysy. Jejich vlasy, pleť i oči – to vše v odstínech od světle plavé až po barvu medu. Ojedinelé tmavší hlavy patřily dobře oděným domácím otrokům, kteří tu byli se svými pány a drželi se v jejich těsné blízkosti.

„Netvař se tak ztrápeně,“ řekla Jessa. „Pojď, najdu ti něco, co tě rozveselí. Třeba náramek?“

To však Kestrel jen připomnělo prodavačku šperků. „Měly bychom se vrátit domů.“

„Tak nějaké noty?“

Kestrel zaváhala.

„Ha! Takže noty,“ rozhodla Jessa. Chytila Kestrel za ruku. „Pevně se drž.“

Tohle byla stará známá hra. Kestrel zavřela oči a nechala Jessu, aby ji za sebou táhla po slepu. Ta se rozesmála. Kestrel to nedalo a hned se smála také, tak jako před lety, když se potkaly poprvé.

Generálovi tehdy s truchlením jeho dcerky došla trpělivost. „Tvoje matka je po smrti už půl roku,“ řekl jí. „To je dostatečně dlouhá doba.“ Nato pozval senátora ze sousedního sídla, aby přivedl na návštěvu jeho dceru, tehdy také osmiletou. Muži se odebrali dovnitř sídla a dívky nechali venku. „Hrajte si,“ nařídil jim generál.

Jessa něco brebentila, ale Kestrel si jí nevšímala. Nakonec toho Jessa nechala a řekla: „Zavři oči.“

Kestrel to se zvědavostí udělala.

Jessa ji popadla za ruku. „Pevně se drž!“ Řítily se přes generálovy travnaté pozemky, zakopávaly a padaly a řehtaly se ostošest.

Teď dělaly to samé, jen s tím rozdílem, že se na ně ze všech stran tlačili lidé.

Jessa zpomalila. Potom zastavila úplně a povzdechla si. „Ale ne.“

Kestrel otevřela oči.

Dostaly se až k pás vysokým dřevěným zátarasům, které se tyčily kolem arény pod nimi. „Přivedla jsi mě *sem*?“

„To jsem nechtěla,“ vysvětlovala Jessa. „Zaujal mě klobouk nějaké paní – *vědělas*, že klobouky jsou teď v módě? – a tak jsem se jí držela, abych si ho mohla lépe prohlédnout a...“

„A dovedla jsi nás na trh s otroky.“ Dav za nimi zhoustl, plný hluku a netrpělivého očekávání. Brzy se měla konat dražba.

Kestrel ustoupila o krok dozadu. Patou zavadila o něčí prsty a uslyšela tlumené zaklení.

„Teď už se odsud nedostaneme,“ konstatovala Jessa. „Bude me tu muset zůstat, dokud nebude po dražbě.“

Před zátarasý, které se stáčely do širokého půlkruhu, se shromáždily stovky Valoriánů. Všichni v davu byli oděni do hedvábí a každý měl na boku řemínkem připásanou dýku. I když některým – kupříkladu Jesse – sloužila spíše jako ozdoba než jako zbraň.

Aréna pod nimi byla prázdná, až na velký dřevěný dražební podstavec.

„Aspoň máme dobrý výhled,“ pokrčila Jessa rameny.

Kestrel si byla jistá, že Jessa chápe, co se před chvílí na tržnici událo. Určitě ví, proč se její kamarádka nechala tak hlučně slyšet, že ty skleněné náušnice jsou z topazu. Musela rozumět i tomu, proč za ně pak Kestrel zaplatila. Ale to, že teď krčila rameny jako by nic, Kestrel připomnělo, že existují určité věci, o kterých se spolu zkrátka bavit nemohou.

„Á,“ ozvala se žena se špičatou bradou, stojící vedle nich. „Konečně.“ Zaostrila zrak na podsaditého muže, který kráčel ke středu arény. Byl to Herran s typicky černými vlasy, ale světlou pletí – nepochybně zásluhou snadného života a protekce, díky které získal právě tuto práci. Zkrátka to byl někdo, kdo se naučil, jak se svým valoriánským přemožitelům zavděčit.

Dražitel se postavil před dřevěný podstavec.

„Ukaž nám nejdřív nějakou dívku,“ zvolala žena po Kestrelině boku.

K jejímu zvolání se přidaly další hlasy, každý vykřikoval, co chce vidět. Kestrel se najednou nedokázala pořádně nadechnout.

„Nějakou dívku!“ vykřikla žena se špičatou bradou, tentokrát ještě hlasitěji.

Dražitel máchal rukama směrem k sobě, jako by se výkřiky a vzrušení davu snažil kolem sebe shromáždit. Když hlas ženy prořízl okolní hluk, zastavil se a letmo pohlédl nejprve na ni a poté na Kestrel. Zdálo se jí, že se mu obličejem mihl záblesk překvapení. Patrně to však bylo opravdu jen zdání, protože hned na to pohledem sklouzl k Jesse a potom očima prohledal celý půlkruh Valoriánů shromážděných okolo zátarasů všude nad ním.

Zvedl ruku a dav utichl. „Mám pro vás něco vskutku výjimečného.“

Díky akustice v aréně bylo nahoře možné slyšet i šepot, čehož si byl dražitel vědom, své řemeslo dobře znal. Ztlumil hlas a dav lidí tak přiměl, aby se k němu naklonil blíže.

Rukou pak namířil do zadní části arény a pokynul směrem k nízké otevřené stavbě zastíněné stříškou. Škubl prsty jednou, pak dvakrát a v ohradě se něco pohnulo.

Vystoupil z ní mladý muž.

Davem to zašumělo. Jak otrok pomalu přecházel po žlutém písku, údiv davu se stupňoval. Mladík se vyhoupl na dražební podstavec.

Tohle přece není vůbec nic výjimečného.

„Devatenáct let a ve výborném stavu,“ poplácal dražitel otroka po zádech. „Tenhle ten,“ pokračoval, „je jako stvořený do domu.“

Davem se rozezněla salva smíchu. Valoriáni se mezi sebou postrkovali a dražitele vychvalovali až do nebes. Byl to hoto-vý bavič.

Vypadá jako surovec, prohlížela si Kestrel otroka. Zkrátka a dobře, vadné zboží. Temná podlitina na jeho tváři

nasvědčovala, že se porval, a byla náznakem toho, že nebude snadné mít ho pod kontrolou. Paže měl holé a svalnaté, což dav jen utvrzovalo v domněnce, že nejlépe bude pracovat pod rukou, která se ohání bičem. V jiném životě možná mohl být pro službu v domě vychován, vlasy měl hnědé a dostatečně světlé, aby lahodily oku leckterého Valoriána. A i když Kestrel z takové dálky nebyla schopná zaostřit na rysy jeho obličeje, přinejmenším v jeho postoji se zračila určitá hrdost. Kůži však měl od práce na slunci opálenou do bronzova. Bylo tedy téměř jisté, že právě k takové práci se i navrátí. Nejspíš si ho koupí někdo, kdo shání dělníky do doků nebo na stavbu.

Dražitel ale vtipkoval dále. „Mohl by vás obsluhovat u stolu.“

Další výbuch smíchu.

„Nebo vám dělat komorníka.“

Valoriáni se smíchy popadali za břicha a mávali na dražitele, ať už přestane, ať už toho nechá, vtipálek jeden.

„Chci odsud pryč,“ obrátila se Kestrel k Jesse, ale ta dělala, že neslyší.

„Dobrá tedy, dobrá,“ zazubil se dražitel. „Tenhle mladík má i nějaké opravdové dovednosti. Čestné slovo,“ dodal a položil si při tom ruku na srdce. Davem se opět rozezněl potlačovaný smích, neboť bylo všeobecně známo, že slovo čest Herrané ve slovníku nemají. „Tohohle otroka vyučili kovářem. Skvěle by se hodil kterémukoli vojákovi, obzvláště pak tomu, kdo má vlastní stráž a spoustu zbraní, které potřebují údržbu.“

Dav se rozšuměl zájmem. Herranští kováři byli vzácní. Kdyby tu byl Kestrelin otec, nejspíš by si na něj přihodil. Jeho stráž si totiž na kvalitu práce městského kováře už dlouho stěžovala.

„Začneme tedy s dražbou?“ otázal se dražitel. „Vyvolávací cena je pět pilastrů. Dá někdo pět bronzových pilastrů za tohoto hochu? Dámy a pánové, za tak nízkou cenu byste si kováře ani *nenajali*.“

„Pět,“ zvolal někdo.

„Šest.“

A dražba tak doopravdy začala.

Lidé, kteří stáli Kestrel za zády, jako by tvořili kamennou hradbu. Nemohla se ani pohnout. Nedokázala se dívat na výrazy v tvářích svého vlastního lidu. Nedařilo se jí upoutat Jessinu pozornost, ani zírat na příliš jasnou oblohu. To všechno byly podle ní důvody, proč se nemohla dívat na nic jiného než na draženého otroka.

„Ale no tak,“ zaprotestoval dražitel. „Vždyť má cenu aspoň deseti pilastrů.“

Otrokovi ztuhla ramena. Přihazování pokračovalo.

Kestrel zavřela oči. Když se cena vyšplhala na dvacet pilastrů, Jessa vyhrkla: „Kestrel, jsi v pořádku?“

„Nejsem.“

„Odejdemě hned, jak to skončí. Už to dlouho nepotrvá.“

Na malou chvíli přihazování utichlo. Vypadalo to, že konečná cena otroka bude pětadvacet pilastrů. Byla to žalostná suma, ale nikdo nebyl ochotný zaplatit víc za člověka, kterého se chystal udít k smrti.

„Mí drazí Valoriáni,“ ozval se opět dražitel. „Na jednu věc jsem zapomněl. Vážně jste si jistí, že by ten hoch nebyl skvělým domácím otrokem? Protože tenhle mladík umí i zpívat.“

Kestrel otevřela oči.

„Jen si to představte, zpíval by vám u večeře – všem vašim hostům by dozajista učaroval.“ Dražitel po očku mrknul na

otroka, který stál na podstavci s hlavou pevně vztyčenou. „No tak. Zazpívej jim.“

V tu chvíli se otrok poprvé pohnul. Byl to jen nepatrný pohyb a také ihned ustal, ale Jessa se vyděšeně nadechla, jako by – stejně jako Kestrel – čekala, že dole v aréně propukne rvačka.

Dražitel na otroka něco kvapně zasyčel v herranštině, ale bylo to příliš potichu, než aby mu Kestrel mohla rozumět.

Otrok mu odpověděl také herransky, a to tichým: „Ne.“

Možná nevěděl, že se zvuk v aréně nese. Možná ho nezajímalo, nebo ani nenapadlo, že by někdo z Valoriánů mohl umět herransky natolik, aby mu porozuměl. Na tom už ale nezáleželo. Dražba právě skončila, protože teď už ho nikdo chtít nebude. Ten člověk, který nabídl pětadvacet pilastrů za někoho natolik vzpurného, že nehodlal uposlechnout ani svého krajana, své nabídky už nejspíš začal litovat.

Kestrel však otrokův vzdor dojal. Jeho zkamenělá ramena jí připomínala ji samotnou, když po ní otec vyžadoval něco, co nedokázala splnit.

Dražitele to rozzuřilo. V tu chvíli měl dražbu uzavřít, nebo se přinejmenším dál teatrálně snažit cenu otroka zvýšit. Místo toho tam ale jen stál, paže podél boků a ruce zaťaté v pěst. Nejspíš se snažil přijít na způsob, jak by toho mladíka mohl potrestat, ještě než ho pošle k dalšímu trápení někde v kamenolomu nebo u kovárenské výhně.

Kestrelina ruka vystřelila nahoru sama od sebe. „Jeden svorník!“ vykřikla.

Dražitel se otočil a zapátral v davu. Když Kestrel našel, obličej mu rozzářil úsměv a z jeho výrazu číselo prohnané potěšení. „Á, konečně *někdo*, kdo se v cenách vyzná,“ řekl.

„Kestrel,“ zatahala ji Jessa za rukáv. „Co to děláš?“

Hlas dražebníka se rozezněl arénou. „Jeden svorník poprvé, podruhé –“

„Dvanáct svorníků!“ křikl muž, který se opíral o zátarasu naproti Kestrel na opačné straně půlkruhu.

Dražiteli spadla čelist. „Dvanáct?“

„Třináct!“ ozval se další výkřik.

Kestrel se v duchu otřásla. Když už si musela přihodit – ale proč, proč jen to udělala? – rozhodně neměla cenu zvedat tak vysoko. Všichni, kteří se mačkali kolem arény, na ni upírali zrak. Generálova dcera, ptáček z vysoké společnosti, který poletuje z jednoho šlechtického sídla do druhého. Musejí si myslet –

„Čtrnáct!“

Musejí si myslet, že pokud toho otroka chce právě *ona*, tak za to určitě stojí. Musí tedy existovat nějaký důvod, proč ho chtít také.

„Patnáct!“

A kvůli té nádherně záhadné otázce *proč?* se s dalšími nabídkami roztrhl pytel.

Otrok teď na Kestrel upřeně zíral a nebylo divu, jelikož to byla právě ona, kdo tohle šílenství rozpoutal. V Kestrel se odehrávala vnitřní bitva mezi vlastní volbou a osudem.

Zvedla ruku. „Dvacet svorníků.“

„Dobrý bože, děvče,“ ozvala se zleva žena se špičatou bradou. „Proč ještě přihazujete? A proč zrovna na *něj*? Protože umí zpívat? Je to Herran, beztak zná jen oplzlé opilecké odrhovačky.“

Kestrel se po ní ani neohlédla. Neotočila se ani na Jessu, i když cítila, že vedle ní stojí jako na trní. Neuhnula pohledem a dál hleděla otrokovi přímo do očí.

„Pětadvacet!“ křikla zpoza Kestrel nějaká žena.

Cena právě překročila to, co měla Kestrel v měšci. Dražitel vypadal, že sotva ví, co si sám se sebou počít. Nabídky se hrnuly jedna za druhou, každý hlas byl pobídkou pro ten další, až se nakonec zdálo, že davem sviští šíp na provaze a všechny omotává a pevně svazuje vzrušením.

„Padesát svorníků,“ vydralo se Kestrel z hrdla.

Náhlé ohromené ticho ji zabořilo v uších. Jessa zalapala po dechu.

„Prodáno!“ vykřikl dražitel, v obličejí výraz bláznivého nadšení. „Prodáno lady Kestrel za padesát svorníků!“ Teprve ve chvíli, kdy otroka strhl dolů z podstavce, spustil mladík z Kestrel oči. Zavrtal se pohledem dolů do písku tak soustředěně, jako by se z něj snažil vyčíst svoji budoucnost, dokud ho dražitel nepostrčil směrem k ohradě.

Kestrel se roztřeseně nadechla. Kosti jako by jí zrosolovatěly. Co to jen udělala?

Jessa ji chytila za loket. „Ty vážně *nejsi* v pořádku.“

„A taky bych řekla, že jste si řádně provětrala měšec,“ uchechtla se žena se špičatou bradou. „Zdá se, že tu někoho sužuje kletba vítězů.“

„Co tím myslíte?“ otočila se na ni Kestrel.

„Vy asi nechodíte na dražby příliš často, že? Podala jste sice nejvyšší nabídku a v dražbě zvítězila, ale vyšlo vás to velice draho. To je kletba vítězů.“

Dav pomalu řídil. Dražitel už vyváděl dalšího otroka, ale pomyslná síť vzrušení, která Valoriány připoutala k aréně, se zpřetrhala. Bylo po zábavě. Kestrel teď měla cestu k odchodu volnou, ale nedokázala se pohnout.

„Já tomu nerozumím,“ řekla Jessa.

Ani Kestrel tomu nerozuměla. Co ji to jen popadlo? Co se to u všech všudy snažila dokázat?

Nic, odpověděla si v duchu. Otočila se zády k aréně a přinutila se udělat první krok. Pryč od toho, co provedla.

Vůbec nic.

2

ČEKÁRNA PŘED VĚZNICÍ BYLA OTEVŘENÁ DO ULICE. BYLA CÍTIT pachem nemytých těl. Jessa se držela blízko Kestrel a pokukovala po železných dveřích vsazených ve vzdálenější zdi, zatímco Kestrel se pokoušela nedělat to samé. Byla tu úplně poprvé. Otroky do domácnosti obvykle pořizoval její otec nebo rodinný majordomus, který měl otroky na starost.

Dražitel čekal poblíž měkounkých křesel připravených pro valoriánské zákazníky. „Á,“ rozzářil se, když uviděl Kestrel. „Naše vítězka! Doufal jsem, že tu budu dříve, než dorazíte. Odešel jsem z arény hned, jak to bylo možné.“

„To své zákazníky chodíte pokaždé přivítat osobně?“ Jeho horlivost Kestrel překvapovala.

„Ty dobré ano.“

Kestrel zauvažovala, kolik toho asi může být slyšet skrz to maličké zamřížované okénko v železných dveřích.

„Jinak nechávám finalizaci obchodů v rukou své asistentky,“ pokračoval dražitel. „Je teď v aréně místo mě a snaží se udat dvojčata,“ protočil dražitel oči nad tím, jak svízelné je udržet

rodinu pohromadě. „Nu což,“ pokrčil rameny, „třeba se někomu sada o dvou kusech bude hodit.“

Do čekárny vstoupili dva Valoriáni, podle všeho manželský pár. Dražitel se usmál a zeptal se, jestli by se mohli na chvíli posadit, že se jim bude věnovat za chvilíčku. Zatímco se pár usazoval v nízkých křesílkách na druhém konci čekárny, pošeptala Jessa Kestrel, že jsou to známí jejích rodičů a jestli by jí nevadilo, kdyby je šla pozdravit.

„Ne, nevadilo“ odpověděla Kestrel. Nemůže přece mít Jesse za zlé, že je jí krutá realita obchodu s lidmi nepřijemná. I když právě takhle realita utvářela každičkou hodinu jejího života – od samého rána, kdy jí otroci denně připravovali koupel, do večera, kdy jí další otroci před ulehnutím do postele rozplétali vlasy.

Jakmile se Jessa připojila k manželskému páru, podívala se Kestrel významně na dražitele. Ten přikývl, vytáhl z kapsy mohutný klíč, odemkl železné dveře a vstoupil dovnitř. „Hej ty,“ slyšela ho Kestrel promluvit v herranštině, „zvedej kotvy.“

Po chvíli šramocení se dražitel vrátil s otrokem v patách.

Ten zvedl pohled a setkal se s tím Kestreliným. Jeho oči měly chladnou, jasně šedou barvu.

Kestrel se jich polekala. Podobné zbarvení bylo u Herranů dost běžné, takže to musela být ta tmavofialová podlitina na jeho tváři, která dávala výrazu v jeho očích až zlověstný nádech. Jeho pohled ji čím dál víc vyváděl z míry. Potom ale muž oči sklopil. Zadíval se na zem a jeho obličej, z jedné strany stále oteklý následkem rvačky nebo výprasku, zahalily dlouhé vlasy.

Zdálo se, že jeho okolí jej vůbec nezajímá. Jako by nic kolem něj neexistovalo – Kestrel, dražitel, a ani on sám.

Dražitel zamkl železné dveře. „Nuže,“ spojil tlesknutím ruce, „snad abychom přistoupili k platbě.“

Kestrel dražiteli podala svůj měšec. „Tady je dvacet čtyři svorníků.“

Dražitel se zarazil a znejistěl. „Dvacet čtyři ale není padesát, má paní.“

„Se zbytkem vám během dne pošlu svého majordoma.“

„Ach, ale co když se někde po cestě zatoulá?“

„Jsem dcera generála Trajana.“

„To já vím,“ usmál se dražitel.

„Zaplatit v plné výši nám nedělá žádný problém,“ pokračovala Kestrel. „Jen jsem se rozhodla s sebou dnes nenosit celých padesát svorníků. Moje slovo ale platí.“

„Tím jsem si jistý.“ Nezmínil však nic o tom, že by se Kestrel mohla pro otroka vrátit jindy s celou sumou, a ona na oplátku nezmínila nic o vzteku, který se dražiteli zračil ve tváři, když ho otrok neuposlechl. Nezačala ani o svém podezření, že se mu za jeho vzpurnost chystal patřičně pomstít, a to s pravděpodobností, která vzrůstala s každou vteřinou, kterou tu otrok zůstával.

Kestrel pozorovala dražitele, jak přemýšlí. Mohl trvat na tom, aby se vrátila později, ale riskoval by, že ji urazí a o celou částku tak přijde. Nebo mohl rovnou shrábnout necelou půlku z padesátky svorníků a zbytek možná už nikdy nezískat.

Šel na to mazaně. „Co kdybych vás s novou koupí doprovodil domů? Rád se podívám, jak se u vás Kovář zabydlel. A váš majordomus se tak může rovnou postarat o zbytek platby.“

Kestrel kradmo pohlédla na otroka. Když uslyšel své jméno, zamrkal, ale obličej nezvedl. „Dobrá,“ odpověděla dražiteli.

Přešla na druhou stranu čekárny za Jessou a zeptala se manželského páru, zda by Jessu nemohli doprovodit domů.

„Samozřejmě,“ souhlasil muž – senátor Nicon, vybavila si Kestrel jeho jméno. „Co ale bude s vámi?“

Pokývla hlavou směrem ke dvěma mužům, co stáli za jejími zády. „Doprovodí mě oni.“

Jessa si byla vědoma toho, že herranský dražitel a vzdorovitý otrok nejsou ideálním doprovodem. Kestrel si to uvědomovala také, ale záchvěv rozhořčení nad celou situací, kterou sama zapříčinila, způsobil, že měla najednou až po krk všech těch nařízeních, která její svět ovládají.

„Jsi si jistá?“ zeptala se Jessa.

„Jsem.“

Manželé se s vysoko zdviženým obočím rozhodli, že jim do toho všeho nic není, snad kromě toho, že si ve společnosti budou mít o čem povídat.

Kestrel tak s dražitelem a Kovářem v těsném závěsu vyrazila z trhu s otroky pryč.

Rychle kráčela čtvrtí, která oddělovala tuhle neutěšenou část města od Zahradní čtvrti. Ulice, které město šrafovaly, byly pravidelné, pravoúhlé, navržené Valoriány. Kestrel cestu dobře znala, ale zároveň měla zvláštní pocit, že je ztracená. Dnes se jí všechno zdálo být cizí. Když procházela Válečnickou čtvrtí kolem kasáren, mezi kterými jako malá běhávala, představovala si, jak proti ní vojáci povstávají.

Pravdou ale bylo, že ve snaze ji ochránit by za ni kdokoli z těch ozbrojených mužů a žen položil život. Všichni také očekávali, že se brzy stane jednou z nich. Stačilo jen, aby Kestrel uposlechla svého otce a narukovala.

Když se ulice začaly měnit, stáčet do nesmyslných směrů a ohýbat jako meandry řek, Kestrel se ulevilo. Koruny stromů jí nad hlavou tvořily zelený baldachýn. Zpoza vysokých kamenných zdí slyšela šumět fontány.

Dorazila k mohutným železným vratům. Jeden z otcových strážných vykoukl okénkem a vrata švihnutím otevřel.

Nikomou ze strážných nic neřekla a strážní nic neřekli jí. Pokračovala dál přes pozemky sídla, dražitel a otrok za ní.

Byla doma. Zvuky kroků na dlážděných chodničkách za jejími zády jí ale připomínaly, že tohle nebyl její domov odjakživa. Tohle sídlo vybudovali Herrané. Stejně jako celou Zahradní čtvrť, která se tehdy, když jim ještě patřila, jmenovala jinak.

Vykročila na trávník a stejně tak učinili oba muži. Jejich kroky teď tlumila stébła trávy.

Stromovím se proháněl žlutý ptáček a vesele trylkoval. Kestrel poslouchala jeho písničku, dokud neutichla v dáli. Pokračovala směrem k vile.

Zvuk jejích sandálů na mramorové podlaze u vchodu do vily se tiše odrážel ode zdí pomalovaných skotačícími bytostmi, květinami a bohy, které Kestrel neznala. Její kroky splynuly s šepotavým bubláním vody mělkého jezírka s fontánou, zasaženého do podlahy.

„Překrásný domov,“ poznamenal dražitel.

Ostře se na něj podívala, i když v jeho hlase neslyšela žádnou hořkost. Snažila se na něm najít nějakou známku toho, že její dům poznává, že ho už někdy před Herranskou válkou navštívil – ať už jako ctěný host, přítel, nebo dokonce člen rodiny. Ale byla to pošetilá myšlenka. Vily v zahradní čtvrti patřily herranské šlechtě, kdyby byl dražitel jedním ze šlechticů, neskončil by

u práce na dražbě. Stal by se z něj domácí otrok, možná vychovatel valenciánských dětí. Pokud tedy její dům *poznával*, bylo to proto, že už do něj někdy dříve doručoval otroky pro jejího otce.

Váhavě se podívala na Kováře. Ten ale odmítl její pohled opětovat.

Dlouhou chodbou vedoucí od fontány k ní přiběhla hospodyně. Kestrel ji ale poslala pryč s příkazem, ať přivede majordoma a vyřídí mu, aby s sebou přinesl šestadvacet svorníků. Když Harman dorazil, blondaté obočí měl svráštělé a malou truhličku, kterou nesl, svíral velmi pevně v rukách. Všiml se dražitele a otroka a stiskl truhlu ještě pevněji.

Kestrel truhličku otevřela a odpočítala peníze dražiteli přímo do nastavené dlaně. Ten schoval stříbro do kapsy a vzápětí ještě vyprázdnil Kestrelin měšec, který s sebou nesl. S lehkou poklonou jí splasklý váček zase vrátil. „Bylo mi velikou ctí s vámi obchodovat.“ A měl se k odchodu.

„Doufám, že nemá žádná čerstvá poranění,“ vyhrkla Kestrel. Dražitel kvapně obhlédl otroka, jeho otrhaný oděv, jeho špinavé a zjizvené paže. „Klidně si ho můžete důkladně prohlédnout, má paní,“ odvětil.

Kestrel se zamračila. Pomyšlení na to, že by si měla kohokoli důkladně prohlížet, ji zneklidňovalo, a pokud šlo o *otroka*, tak dvojnásob. Než ale stihla odpovědět, dražitel odešel.

„Tak kolik?“ dožadoval se Harman. „Na kolik nás to celkem přišlo?“

Kestrel mu odpověděla.

Zhluboka se nadechl. „Váš otec –“

„Otcí to řeknu sama.“

„A co teď mám dělat *s ním*?“

Kestrel se ohlédla po otrokovi. Ani se nepohnul, zůstal stát na jedné černé dlaždici, jako by nadále stál na dražebním podstavci. Celé jejich konverzaci vůbec nevěnoval pozornost a valoriánštinu, které nejspíš ani pořádně nerozuměl, zkrátka vytěsil. Oči upíral na kresbu slavíka nahoře na protější stěně místnosti. „Tohle je Kovář,“ oznámila Kestrel majordomovi.

Harmanovi se částečně ulevilo. „Je to kovář?“ Majitelé své otroky často pojmenovávali podle jejich řemesla. „Ten se nám zrovna hodí. Nechám ho poslat do kovárny.“

„Počkej, ještě jsem se nerozhodla, kam ho chci umístit.“ Promluvila na Kováře v herranštině. „Umíš zpívat?“

Tentokrát se na ni podíval a Kestrel spatřila v jeho obličejí ten samý výraz jako předtím v čekárně před vězením. Jeho sedé oči byly ledově chladné. „Ne.“

Kovář odpověděl jejím jazykem, jen s velmi jemným přízvukem.

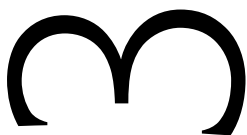
Potom se zase odvrátil. Tmavé vlasy mu přepadly přes rameno a zaclonily jeho profil.

Kestrel si zaryla nehty do dlaní. „Dohlédni na to, aby ho vykoupali,“ řekla Harmanovi a doufala, že její hlas zní spíše rázně než frustrovaně. „A sežeň mu nějaký odpovídající oděv.“

Vykročila chodbou pryč a pak se zastavila. „A ostříhej mu vlasy,“ vydralo se jí z úst.

Když odcházela, Kovářův pohled ji zamrazil v zádech. Bylo teď poměrně snadné výraz v jeho očích pojmenovat.

Opovržení.

KESTREL NEVEDĚLA, JAK ZAČÍT.

Její otec, čerstvě vykoupaný po parném dni, který strávil trénováním vojáků, si právě ředil víno vodou. Zrovna jim naservírovali třetí chod: slepičky plněné okořeněnými rozinkami a drcenými mandlemi.

Kestrel však vázly v ústech.

„Trénovala jsi dnes?“ zeptal se jí.

„Ne.“

Jeho velké ruce se zastavily v pohybu.

„Ale půjdu,“ dodala. „Později.“ Napila se ze sklenice a palcem přejela po jejím povrchu. Byla kouřově zelená a vyfouknutá do tenka. Patřila k domu dřívě, než se do něj nastěhovali. „Jací jsou noví branci?“

„Zatím jsou to zelenáči, ale není to špatná skvadra,“ pokrčil rameny. „Potřebujeme je.“

Kestrel přikývla. Valoriáni vždycky čelili barbarským nájezdům na hranicích svého území. A jelikož se během posledních pěti let jejich říše rozrostla, k útokům docházelo čím dál

častěji. Herranský poloostrov sice neohrožovaly, ale generál Trajan často trénoval bataliony, které pak vysílali do vzdálenějších končin říše.

Vidličkou nabodl dušenou mrkev. Kestrel se zadívala na stříbrný příbor, hroty vidličky se ve světle svíček ostře zaleskly. Byl to vynález Herranů, ale do valoriánské kultury pronikl tak dávno, že bylo snadné zapomenout na to, že kdysi jídávali holýma rukama.

„Myslel jsem, že jsi odpoledne byla v tržnici s Jessou,“ začal. „Pročpak u nás nezůstala na večeři?“

„Nedoprovázela mě domů.“

„A kdo tě tedy doprovodil?“ položil otec vidličku na stůl.

„Otče, utratila jsem dnes padesát svorníků.“

Mávnutím ruky dal najevo, že mu na částce nezáleží. Jeho hlas byl ale klidný jen zdánlivě. „Jestli ses už zase po městě potulovala *sama* –“

„Nepotulovala.“ Vysvětlila mu, kdo ji doprovodil a proč.

Generál si promnul obočí a víčka pevně stiskl k sobě.

„Takže *to* byl tvůj doprovod?“

„Žádný doprovod nepotřebuju.“

„Rozhodně bys ho nepotřebovala, kdybys narukovala.“

Najednou se znovu dotýkali toho citlivého místa – starého sporu. „Ze mě voják nikdy nebude,“ řekla.

„Jako bych to už někde slyšel.“

„Když může žena bojovat a padnout ve jménu říše, proč nemůže chodit po městě sama?“

„O to přece jde. *Vojínka* svoji sílu patřičně prokázala a ochranu tím pádem nepotřebuje.“

„To ani já ne.“

Generál pleskl rukama o stůl. Když se objevila služebná a chtěla odnést talíře, štkl na ni, ať odejde.

„Myslíš, že by mi nějakou ochranu mohla poskytnout *Jessa*? Tomu ani sám nevěříš,“ namítla Kestrel.

„Ženy, které nejsou v armádě, zkrátka samotné chodit nemohou. Je to tak zvykem.“

„Naše zvyky jsou absurdní. Valoriáni se pyšní schopností přežit s velmi malým množstvím jídla, jestliže je to nutné, ale zároveň považují za potupné nemít k večeři alespoň sedm chodů. Já dokážu bojovat obstojně, ale pokud nejsem vojínka, jako bych těmi roky tréninku vůbec neprošla.“

Otec se na ni zpřímá podíval. „Tvoje vojenská síla nikdy nepočívála v boji.“

Což byl jen jiný způsob jak vyjádřit, že je Kestrel mizerná bojovnice.

O poznání něžněji ale dodal: „Jsi totiž stratég.“

Kestrel pokrčila rameny.

„Kdo navrhl, abych vylákal dakranské barbary do hor, když napadli východní hranici říše?“ pokračoval otec.

Jediné, co tehdy udělala, bylo, že upozornila na něco zjevného. Barbaři až příliš spoléhali na své jezdeckto, což bylo očividné. Stejně tak bylo jasné, že koně ve východním pohoří začnou brzy žíznit. Pokud tu někdo byl stratég, byl to její otec, protože právě takticky využíval lichotek, aby dostal, co chtěl.

„Jen si představ, jak by pro říši bylo přínosné, kdybys se mnou doopravdy začala pracovat,“ pochleboval jí dál, „a svoje nadání využila k zabezpečení našich území, místo rozebírání logiky zvyků naší společnosti.“

„Naše zvyky jsou samé lži,“ stiskla Kestrel pevně křehkou stopku své sklenice.

Otcův pohled sklouzl na její sevřenou ruku a natáhl se po ní. Tiše, ale pevně prohlásil: „Já jsem ta pravidla nevymyslel. Jsou to pravidla naší říše. Bojuj za ni a dostaneš svoji nezávislost. Nebojuj, ale pak se smíř se svými omezeními. Tak jako tak musíš naše zákony dodržovat.“ Se zdviženým prstem dodal: „A nemáš si co stěžovat.“

S takovou tedy nic říkat nebudu, rozhodla se Kestrel. Vytřhla se otcí a postavila se. Vzpomněla si, jak otrok používal mlčení jako zbraň. Lidé se handrkovali o jeho ceně, strkali do něj, rozkazovali mu, zírali na něj. Umyli ho, ostříhali, oblékli podle svého gusta. Ale i přesto se odmítal vzdát všeho.

Kestrel dokázala rozeznat opravdovou sílu, když na ni narazila.

Ale to samé uměl i její otec. Hleděl na ni a jeho světle hnědé oči se zúžily do štěrbinek.

Odešla z jídelny. Chvíli se potulovala po severní přístavbě vily, než dorazila k dvoukřídlým dveřím. Rozrazil je a v temném pokoji našla po hmatu malou stříbrnou krabičku a olejovou lampu. Její prsty znaly tenhle rituál až moc dobře. Nedělalo jí žádný problém rozsvítit lampu poslepu. Poslepu uměla i hrát, ale nechtěla riskovat, že by jí utekla byt' jen notička. Ne dnes večer, ne po tom, co celý den dělala jednu chybu za druhou.

Dlaní lehounce přejela po hladkém lesklém povrchu piana uprostřed místnosti. Tenhle hudební nástroj byl jednou z mála věcí, které si její rodina přivezla z hlavního města. Kdysi patřil její matce.

Kestrel pootevřovala několikery prosklené dveře vedoucí do zahrady. Plnými doušky vdechovala noc a nočním vzduchem si postupně nechala zaplnit plíce.

Cítila vůni jasmínu. Představovala si jeho maličké kvítky, jak ve tmě rozkvétají, každý z okvětních lístků krásně pevný, zakončený do špičky a dokonalý. Nevěděla proč, ale znovu si vzpomněla na otroka.

Pohlédla na svoji zrádnou ruku, která se v aréně zvedla, aby upoutala pozornost dražitele.

Pak potřásla hlavou. Už na něj nechtěla dál myslet.

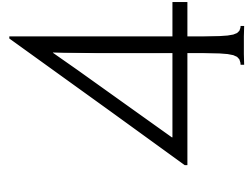
Posadila se před řadu černých a bílých kláves svého křídla, byla jich téměř stovka.

Tohle nebyl trénink, který měl její otec na mysli. Narážel na její každodenní bojový výcvik s kapitánem jeho stráže. Ona ale nechtěla trénovat boj s noži, ani cokoliv jiného, co se podle otce měla naučit.

Prsty spočinula na klávesách. Lehounce je stiskla, tak lehounce, že kladívka uvnitř piana ani nedosáhla na kovové struny, aby je mohla rozeznít.

Zhluboka se nadechla a začala hrát.

ZAPOMNĚLA NA NĚJ.

Uplynuly tři dny a paní domu jako by o tom, že přikoupila do generálovy sbírky osmačtyřiceti otroků jednoho dalšího, vůbec nevěděla.

Samotný otrok si ale nebyl jistý, jestli ho to má uklidňovat.

První dva dny byly báječné. Nemohl si vzpomenout, kdy měl naposledy dovoleno lenořit. Koupel byla nádherně horká. Voněla vzpomínkami. A mýdlo pěnilo tak hustě, že na něj jen nevěřicně zíral skrz vodní páru, protože něco takového už celé roky nespatriil.

Pokožku měl po koupeli jako novou. Když mu další z herranských otroků stříhal vlasy, držel hlavu strnule. A přestože pak neustále zvedal ruku, aby si z obličeje odhrnul kudrny, které už tam nebyly, druhého dne zjistil, že mu to vlastně až tolik nevadí. Viděl svět kolem sebe mnohem jasněji.

Třetí den si pro něj přišel majordomus.

Jelikož nedostal žádné rozkazy, potuloval se otrok po pozemcích kolem domu. Dovnitř vstoupit nemohl, ale spokojil se

i s pohledem zvenčí. Spočítal všechna okna a dveře. Lehal si na trávu, nechal se jejími jiskřivě zelenými stébly lechtat na dlaních a byl rád za to, že nejsou ještě tak plné mozolů, aby nic necítil. Okrově žluté zdi vily za světla zářily a postupně temněly. V hlavě si dělal přehled o tom, ve kterou denní dobu které pokoje domu pohasínají. Zíral do korun pomerančovníků a občas si zdříml.

Ostatní otroci ho okázale ignorovali. Nejprve po něm stříleli nejrůznějšími pohledy – od těch popuzených, přes zmatené, až k toužebným. Kovář se však nedokázal donutit k tomu, aby projevil nějaký zájem. Jakmile ho nasměrovali k ubytovně otroků, která se podobala stájím, udělal si představu o hierarchii, která mezi generálovými otroky panuje. V rámci jejich společenského žebříčku byl na posledním místě.

Jedl chléb, který dostal tak jako ostatní, a krčil rameny, kdykoli se ho zeptali, proč mu nikdo nepřidělil žádnou práci. Odpovídal na přímé otázky, ale většinu času mlčel a poslouchal.

Třetího dne si v duchu sestavil mapu ostatních budov kolem vily: ubytovny otroků, stájí, kasáren pro generálovu soukromou stráž, kovárný, menších kůlniček s úložnými prostory a malé chaloupky kousek od zahrady. Na to, že sídlo bylo stále ještě součástí města, byly jeho pozemky obrovské. Těšilo ho, že má tolik volného času, aby si je mohl prohlédnout.

Seděl zrovna na malém kopečku poblíž ovocného sadu, odkud viděl, jak si to k němu rázuje valoriánský majordomus, ještě dlouho před tím, než dorazil na místo. Z toho měl otrok radost. Potvrzovalo to totiž jeho domněnku, že by nebylo snadné domov generála Trajana bránit, kdyby byl napaden tím správným způsobem. Sídlo generálovi přidělili pravděpodobně proto, že bylo z celého města nejrozlehlejší a nejkrásnější a také ideální

pro údržbu osobní stráže a koní. Ale stráně porostlé stromy, které vilu obklopovaly, by poskytly nejednu výhodu nepřátelským silám. Otrok přemýšlel, jestli si toho generál opravdu nevíšiml. Na druhou stranu Valoriáni nevěděli, jaké to je, být napaden přímo v teple svého vlastního domova.

Otrok zastavil tok svých myšlenek. Hrozilo totiž, že by se mohly stočit k minulosti. Silou vůle svoji mysl přiměl, aby byla jako zamrzlá země – pevná a pustá.

Zaměřil se na to, jak majordomus funí cestou do kopce. Podobně jako hospodyně byl jedním z mála služebníků valoriánské národnosti, protože jejich posty byly příliš důležité na to, aby byly přiděleny Herranům. Otrok předpokládal, že za to majordomus dostává dobře zapláceno. Rozhodně byl dobře oblečený ve zlatem protkávaných látkách, které si Valoriáni tolik oblíbili. Jeho řídké plavé vlasy ve větru vlály. Jak se k němu postupně blížil, slyšel, jak něco mumlá ve valoriánštině, a tušil, že terčem jeho zloby nejspíš bude on.

„Hej ty,“ štěkl majordomus herransky, ale se silným přízvukem. „Tak tady ty být, ty líná budižkničemu.“

Otrok si vzpomněl na jeho jméno – Harman – ale nepoužil ho. Neřekl nic, jen ho dál nechal upouštět vztek. Baval se tím, jak majordomus komolí jeho jazyk. Jeho přízvuk byl přinejmenším směšný a jeho gramatika dvojnásob. Jediné v čem byl zřejmě dost zběhlý, byla bohatá zásoba urážek.

„Ty jít,“ škuhl Harman rukou v gestu, které naznačovalo, že ho má otrok následovat.

Brzy si uvědomil, že ho majordomus vede do kovárny.

Před kovárnou čekala další herranská otrokyně. Poznal ji, i když ji viděl jen párkrát u jídla a po večeři. Jmenovala se Lira

a pracovala v domě. Byla hezká, mladší než on, nejspíš až příliš mladá na to, aby si pamatovala válku.

Harman na ni začal mluvit valoriánsky. Otrok se snažil být trpělivý, zatímco Lira překládala.

„Lady Kestrel se zatím nenamáhala tě někam umístit, tak jsem se rozhodla“ – začervenala se – „totiž on se rozhodl, že tě do práce zapřáhne sám. Obvykle se generálova stráž o opravu svých zbraní stará sama a městského valoriánského kováře pravidelně najímají, aby vykoval zbraně nové.“

Otrok přikývl. Valoriáni nechávali vyučit jen velmi málo herranských kovářů, a to z dobrých důvodů. Stačilo se jen porozhlédnout po kovárně, aby člověk pochopil. Stačilo si jen představit, jaká síla je pro manipulaci s těžkým kovářským nářadím zapotřebí.

„Oted' to budeš dělat ty,“ pokračovala Lira, „pokud se tedy ukáže, že jsi schopný, a osvědčíš se.“

Harman si ticho, které následovalo, přebral po svém, a začal zase mluvit. Lira překládala dál. „Dnes budeš kovat podkovy.“

„Podkovy?“ To bylo až moc jednoduché.

Lira se na něj soucitně usmála. Když promluvila, bylo jasné, že mluví sama za sebe, ne že jen dál škrobeně papouškuje Harmanova slova. „Je to test. Měl bys jich před západem slunce vyrobit co nejvíc. Umíš taky okovat koně?“

„Ano.“

Lira vypadala, že jeho odpovědi lituje za něj. Řekla to majordomovi, který odvětil: „Tak to má vystaráno i o práci na zítřek. Všichni naši koně potřebují okovat.“ Uchechl se. „Uvidíme, jak si tohle zvíře bude rozumět s těmi ve stáji.“

Před válkou Valoriáni Herrany obdivovali, ba dokonce jim záviděli. Po válce jako by se kouzlo prolomilo a někdo seslal kouzlo jiné. Otrok tomu stále nedokázal zcela uvěřit. Že je na jedinou možné, aby ho někdo nazýval zvířetem. Aby ho tím slovem někdo definoval. Bylo to zjištění staré už bezmála deset let, ale přesto si ho každý den znovu připomínal. Člověk by čekal, že se ta bolest neustálým opakováním otupí, ale místo toho se do něj překvapivě neustále zas a znovu zařezávala. Vším tím spolykaným vztekem dočista zahořkl.

Liře se ale pečlivě natrénovaný příjemný výraz z obličeje nevytratil. Ukázala na koš s uhlím, suchým roštím na podpal a na hromady surového a použitého železa. Majordomus položil na kovadlinu krabičku zápalek. Pak oba odešli.

Otrok se rozhlédl po kovárně a chvílku přemýšlel, jestli by měl jejich zkouškou projít, anebo raději pohořet.

Povzdechl si a rozdělal oheň.

A tak mu prázdniny skončily. První den otrok v kovárně ukoval víc než padesát podkov – dost na to, aby zapůsobil jako odhodlaný a zkušený kovář, ale ne tolik, aby na sebe strhl pozornost. Následujícího dne okoval všechny koně, dokonce i ty, co měli podkovy úplně nové. Podkoní ho varoval, že někteří z koní jsou poměrně nebezpeční, obzvláště pak generálovi hřebci, ale on s nimi žádné potíže neměl. Dal si však záležet na tom, aby mu práce zabrala celý den. Rád naslouchal tichému ržání koní a cítil jejich něžný, horký dech.

Ve stájích také bylo poměrně snadné zaslechnout nejrůznější novinky – tedy bylo by, kdyby se nějaký voják zastavil provětrat některého z koní.

Nebo kdyby se tam zastavila ta dívka.

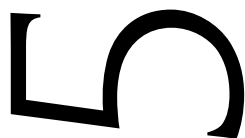
Harman se nakonec nechal slyšet, i když poněkud neochotně, že otrok byl přece jen dobrá koupě a že má lady Kestrel dobré oko. Otrok tak dostal svěřeno několik zbraní k opravě a také rozkaz vykovat další.

Každý den za soumraku, když se vracel z kovárny přes generálovy pozemky zpátky na ubytovnu, byla vila světly celá rozzářená. Pro otroky soumrak znamenal zákaz vycházení a večerku, ale bujaří Valoriáni zůstávali vzhůru dlouho do noci. Byli trénováni, aby si dokázali vystačit s málem spánku – potřebovali třeba jen šest hodin denně, a pokud to bylo nutné, i méně. Byla to jedna z věcí, která jim pomohla vyhrát válku.

Otrok byl první, kdo se natáhl na svůj slavník. Každou noc se pokoušel přehrát si v duchu události celého dne a vysbírat z nich užitečné informace, ale všechno, co zažíval, byla jen tvrdá práce.

Unaveně zavřel oči. Přemýšlel, jestli ho ta dvoudenní idylka bez práce nakonec nepřišla pěkně draho. Čas strávený bez práce mu totiž dovolil zapomenout, kým vlastně je. Zahrával si s jeho myslí.

Občas, těsně před tím, než usnul, se mu zdálo, že slyší hudbu.

DŮM, VE KTERÉM KESTREL ŽILA, BYL TAK PROSTORNÝ, ŽE SE v něm zvuky rozléhaly s ozvěnou, a byl plný neobydlených, třebaže nádherných pokojů. Alespoň tak o něm Kestrel smýšlela. Pozemky byly tiché, jen sem tam se ozval nějaký tlumený zvuk – bříknutí motyky na zahradě, slabounký dusot koňských kopyt z pastviny na vzdáleném konci pozemku, zašumění stromů. Kestrel si prostor i ticho většinou užívala, zbystřovalo její smysly.

Poslední dobou jako by ale doma neměla chvílku klidu. Utíkala se ke své hudbě, ale záhy zjistila, že pokaždé hraje jen ty nejtěžší kusy s notami tak nahuštěnými, že jedna ruka po klávesách zběsile nahání tu druhou. Po každém hraní byla vyčerpaná. Také cítila lehkou ztuhlost – obzvláště v zápěstích a kolem beder – ale když nehrála, nedokázala tu bolest ignorovat. Každé ráno si přísahala, že bude hrát jen zlehka a pozvolna. Ovšem za soumraku, kdy se po celém dni cítila jako přidušená, jako by se ve svém vlastním domě musela schovávat, se hudbou opět nechávala strhnout k náročným výkonům.

Jednoho odpoledne, zhruba osm dní po dražbě, jí přišel list

od Jessy. Kestrel, vděčná za jakékoli rozptýlení, ho dychtivě otevřela. Jessa se svým typickým kudrlinkovým písmem a krátkými nedočkavými větami ptala, proč se jí Kestrel vyhýbá. A jestli by za ní dnes nechtěla zajít na návštěvu. Také by potřebovala poradit, co si obléknout na piknik lady Farisy. Na konec zprávy přidala drobným, nahuštěným a naškrábaným písmem, které značilo, že si nemůže odpustit malou narážku, ale zároveň má strach, aby se Kestrel neurazila, krátké postskriptum: *Mimochodem, ptal se po tobě můj bratr.*

Kestrel se natáhla pro své jezdecké boty.

Jak se proplétala jednotlivými pokoji svých komnat, koutkem oka zavadila o doškovou střechu chaloupky poblíž zahrad.

Na chvílku se zastavila a koženými botami, které držela v ruce, si poklepávala o stehna. Chaloupka byla nedaleko ubytovny otroků, která se tyčila na samém okraji výhledu z jejího okna. Najednou pocítila záchvěv znepokojení.

No samozřejmě. Kestrel sklouzla pohledem z ubytovny pro otroky a zaostřila na Enajinu chaloupku. Svoji starou chuťu nebyla navštívit už několik dní. Není divu, že jí výhled z okna znepokojuje, když zahrnuje ten krásný malý domeček, který nechala postavit ženě, jež ji vychovala. Rozhodla se tedy, že Enaj navštíví cestou do stájí.

Jakmile si ale zavázala tkaničky od bot a seběhla po schodech dolů, majordomus na ni číhal u dveří obývacího pokoje, jako by se už dávno dovtípil, že se Kestrel chystá k odchodu.

„Chystáte se na projížďku, má paní?“

„Jak vidíš, tak ano,“ natáhla si Kestrel jezdecké rukavice.

„Doprovod shánět nemusíte,“ luskl Harman prsty na postaršího Herrana, který drhnul podlahu, „tenhle by měl úplně stačit.“

Kestrel krátce vydechla. „Pojedu k Jesse na koni.“

„Určitě umí jezdit na koni,“ řekl Harman, i když oba dobře věděli, že to není příliš pravděpodobné. Otroky nikdo jezdit na koních neučil. Ti, kteří jezdeckví ovládali, se to naučili už před válkou, ostatní se to nenaučili nikdy. „A pokud ne,“ pokračoval Harman, „můžete jet společně kočárem. Generál určitě rád oželí dva koně ke kočáru výměnou za to, že budete cestovat s řádným doprovodem.“

Kestrel téměř neznatelně přikývla. Otočila se a měla se k odchodu.

„A ještě jedna věc, má paní...“

Kestrel dobře věděla, o jakou věc se jedná, ale nemohla ho zastavit, protože by tak dala najevo, že to ví, i když by to raději nevěděla.

„Od vaší koupě toho mladého otroka uplynul už týden,“ připomněl jí majordomus. „Stále jste mi nedala žádné pokyny ohledně jeho zaměstnání.“

„Zapomněla jsem,“ zalhala Kestrel.

„Ovšemže. Máte nepochybně mnohem důležitější věci na práci. Každopádně jsem si byl jistý, že jste neměla v úmyslu ho nechat jen tak lenořit a nic nedělat, takže jsem ho přidělil do kovárny a zároveň jako podkováře pro koně. Zatím si vede dobře. Skládám vám poklonu lady Kestrel. Co se herranského trhu týče, máte skvělý odhad.“

Kestrel se na něj podívala.

Harman na svoji obranu dodal: „Do kovárny jsem ho umístil jen proto, že k tomu měl předpoklady.“

Otočila se ke dveřím. Když je otevřela, viděla pouze stromy. Z téhle části domu nebylo vidět nic, co by ji mohlo znepokojovat.

„Rozhodl jsi dobře,“ odpověděla Harmanovi. „Nalož s ním, jak uznáš za vhodné.“

Vykročila ven a její doprovod ji beze slova následoval.

Nakonec se v chaloupce nezastavila, jak původně plánovala. Zamířila rovnou do stájí. Jako vždy tam byl jen starý herranský podkoní a nikdo jiný. Kestrel šla pohladit svého koně po čenichu. Bylo to rozložitě zvíře vyšlechtěné pro válku, vybral ho pro ni sám generál.

Když za sebou uslyšela někoho vcházet do stájí, otočila se. Dva vojáci nakráčeli k podkonímu a poručili mu, aby jim osedlal koně. Kestrel se podívala za ně a viděla, že Herran, kterého jí Harman vybral jako doprovod, trpělivě čeká u dveří.

Rozhodně nehodlala plýtvat časem a zjišťovat, jestli umí jezdit na koni. Chtěla odjet hned. A stejně ho měla v úmyslu hned po příjezdu k Jesse poslat do kuchyně, aby se na něj až do návratu domů nemusela dívat.

„Nejdřív mi nachystej kočár,“ řekla podkonímu a vojákům pohledem naznačila, že by si mohli zkusit odporovat. Nepokusili se o to, ale očividně byli podráždění. Kestrel to ani v nejmenším nezajímalo. Potřebovala odjet, čím dřív, tím lépe.

„Tyhle?“

Kestrel zvedla oči z nízké pohovky, na které seděla a na které byla rozprostřená hromada šatů.

„Kestrel,“ napomenula ji Jessa, „dávej pozor.“

Kestrel zamrkala. Černovlasá dívka, Jessina otrokyně, své paní kolem pasu zrovna utahovala širokou stuhu, která u boků hezky tvarovala její květovanou sukni. „Nezkoušela sis už tyhle šaty?“ odpověděla jí.

„To tedy ne,“ vytrhla Jessa otrokyni stuhu z ruky a hodila ji na hromadu hedvábí vedle Kestrel. „Nelíbí se ti, že je to tak?“

„Ale ne,“ snažila se ji Kestrel přesvědčit o opaku, ale to už se Jessa soukala z šatů, zatímco se otrokyně úzkostlivě snažila porozpínat knoflíky dřív, než se rozletí na všechny strany. Kestrel na klíně přistály růžové šaty.

„A co si oblečeš ty?“ naléhala Jessa, momentálně oděná jen ve spodničce. „Piknik lady Farisy je hlavní událostí letní sezony. Zkrátka na něj nemůžeš jít a vypadat jen o chlup hůř než dokonale.“

„To pro Kestrel nebude žádný problém,“ ozval se pohledný, elegantně oděný muž, opírající se o dveře, které před chvílí otevřel, aniž si toho povšimly. Jessin bratr Ronan se na Kestrel usmál.

Dívka mu úsměv oplatila, ale skutečnost, že jeho přehnaný způsob flirtování je teď mezi mladými Valoriány v módě, a nedá se tím pádem brát vážně, jí úsměv malinko zkřivil. Také si uvědomovala, že tahle „módní přehlídka“ – jak to Ronan opatrně nazval – je přesně tím, pro co si sem Kestrel přišla. Doufala, že se jí podaří svou mysl zaměstnat natolik, aby už sama přemýšlet nemusela.

Ronan přešel na druhou stranu pokoje, shodil šaty z pohovky na zem a posadil se vedle Kestrel. Černovlasá otrokyně se s rozčileným výrazem sehnula k zemi, aby jemné látky zase posbírala.

Z ničeho nic Kestrel pocítila nutkání říct něco ostrého, nebyla si ale jistá komu. Od toho, aby ztrapnila všechny v místnosti, včetně sebe samotné, ji zachránila hudba, která se k nim donesla z chodby.

„Senestské nokturno,“ rozpoznala skladbu.

Ronan si opřel plavovlasou hlavu o zdobeně vyřezávaný dřevěný okraj pohovky. Protáhl si nohy obuté ve vysokých botách, sklouzl po opěradle dolů a upřeně se zadíval na Kestrel. „Řekl jsem Olenovi, aby ho zahrál,“ zmínil jejich herranského hudebníka. „Vím, že to je jedna z tvých nejoblíbenějších skladeb.“

Kestrel se zaposlouchala. Olen hrál pečlivě, ale ve zvláštním tempu. Napjatě čekala na komplikovanější pasáž skladby a nebyla překvapená, když slyšela, jak ji zpackal.

„Taky bych mohla něco zahrát,“ nabídla se.

Jessa s Ronanem si vyměnili významné pohledy. „Třeba někdy příště,“ řekl Ronan. „Rodiče jsou doma.“

„Nevšimli by si toho.“

„Na to jsi až příliš talentovaná,“ položil Ronan ruku na tu její. „Poznali by to.“

Kestrel se mu vyvlékla. Ronan se nevzrušeně natáhl pro zatlouanou stužku, která ležela mezi nimi, začal si s kouskem látky pohrávat a omotávat si jej kolem bledých prstů. Pak prohodil: „Co jsem to zaslechl o té tvé extravagantní koupi na dražbě? Všichni si o tom povídají.“

„Chceš říct, povídali,“ poznamenala Jessa, „až do souboje bratranců Trenexových.“

„Na život a na smrt?“ zeptala se Kestrel. Císař souboje zakázal už dávno, byly ale tak pevně zakořeněnou tradicí, že nebylo snadné je vymýt docela. Správci jednotlivých měst je obvykle přehlíželi, pokud nedocházelo ke ztrátám na životech, ale i tehdy byly trestány pouze pokutami.

„To ne,“ odpověděla Jessa vzrušeně, „ale na krev.“

„Tak povídej, chci vědět všechno.“

Jessa se nadechla, připravená vysypat ze sebe nejnovější drby, ale Ronan zvedl stužkou omotaný prst a ukázal na Kestrel. „I ty jedna,“ řekl, „snažíš se změnit téma. No tak spust', vysvětlí mi tu záhadu, která tě stála padesát svorníků.“

„Není to žádná záhada.“ Kestrel se rozhodla uvést Ronanovi rozumný důvod, který nemá nic společného s tím, proč otroka koupila.

Ale proč to vlastně vůbec *udělala*?

Možná z lítosti. Z toho zvláštního pocitu spřízněnosti.

Nebo to snad nebylo nic víc než pouhopouhá a prachspřoutá touha někoho vlastnit?

„Ten otrok je kovář,“ pokračovala. „Můj otec má osobní stráž. Potřebovali jsme někoho na údržbu zbraní.“

„Přesně to povídal i ten dražitel,“ přidala se Jessa a vklouzla do dalších šatů. „Do Kestreliny domácnosti se ten otrok skvěle hodil.“

Ronan zvedl obočí. „Ale za padesát svorníků?“

„Mně to přece může být jedno,“ pokusila se Kestrel ukončit debatu, „bohatá jsem dost.“ Promnula mezi prsty hedvábnou látku Ronanova rukávu. „Kolikpak asi stálo tohle?“

Ronan, jehož umně vyšívaná košile mohla klidně stát zrovna tolik co ten otrok, musel uznat, že na tom něco je.

„A mně ten otrok určitě vydrží déle než tobě ta košile,“ pustila Kestrel jeho rukáv. „Řekla bych, že jsem ho ještě pořídila levně.“

„Asi máš pravdu,“ připustil Ronan zklamaně. Jestli důvodem jeho zklamání bylo to, že se od něj odtáhla, nebo to, že její záhadná koupě nakonec nebyla až tak záhadná, si Kestrel vůbec nebyla jistá. Víc se jí ale zamlouvala druhá možnost.

Chtěla na otroka konečně zapomenout a chtěla, aby to udělali i všichni ostatní.

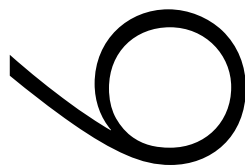
„Když už se bavíme o oblečení,“ ozvala se Jessa, „pořád jsme ještě nerozhodli, co si na ten piknik mám obléct.“

„Co třeba tyhle?“ postavila se Kestrel, ráda za to, že má nějaký důvod zvednout se z pohovky. Přešla na druhou stranu šatny, aby vytáhla šaty, jejichž rukáv vyčuhoval z otevřené skříně. Zvedla je a zadívala se na jejich neobyčejně světlý šedý odstín. Nadzvedla jeden z rukávů a nechala jej zase spadnout. Kochala se tím, jak se stříbřitě zaleskl. „Ta látka je překrásná.“

„Kestrel, ty ses snad úplně zbláznila,“ vykulila na ni Jessa oči. Ronan se rozesmál a Kestrel si uvědomila, že si myslel, že jen vtipkuje.

„Ani nevím, proč tyhle šaty vůbec mám,“ pokračovala Jessa. „Ta barva je tak nemoderní. Vždyť jsou vlastně skoro šedé!“

Kestrel se na Jessu vylekaně podívala, ale v tu chvíli neviděla obličej své kamarádky. Vybavily se jí otrokovy zahořklé, překrásné oči.

OTROK VYTÁHL Z VÝHNĚ PÁS DO ČERVENA ROZŽHAVENÉHO železa a položil ho na kovadlinu. Přidržel si jej kleštěmi a kládíkem ho vyklepal na plocho a do hladka.

Potom kus železa rychle opřel o roh kovadliny, a dřív než stihl vychladnout, do něj bušil, dokud se půlka železného pásu nezaoblila. Připomnělo mu to, že on sám se bude muset také ohnout a zformovat do požadovaného tvaru, pokud chce v generálově domě dosáhnout toho, co má v úmyslu.

Když skončil s prací, naskládal podkovy do dřevěné bedýnky. Na tu poslední se zahleděl a prstem přešel po oblouku dírek, skrz které se podkova přibýjela hřebíky ke koňským kopytům. Svým způsobem mu podkovy připadaly dokonalé. Odolné.

Ale jakmile jimi koně okovali, byly vidět jen zřídkačky.

Přenesl podkovy do stájí. Byla tam ta dívka.

Obskakovala jednoho z válečných koní. Vrátila se v kočáře, ale teď se zdálo, že by se na koni chtěla projet alespoň po svých pozemcích, protože na sobě stále měla jezdecké boty. Otrok se držel v povzdálí a skládal podkovy k ostatním v sedlárně.

Ona ale přišla až k němu a koně vedla s sebou. Na okamžik jako by zaváhala. „Myslím, že Oštěpovi padá podkova,“ řekla v herranštině, „podívej se na něj, prosím.“

Její tón byl zdvořilý, ale „prosím“ jako by zaskřípalo. Byla to lež, přetvářka, která měla maskovat rozkaz v jejích slovech. Byly to čerstvě natřené vězeňské mříže.

Navíc poslouchal její hlas nerad, mluvila totiž jeho řečí až příliš dobře. Znělo to, jako by ji někdo učil od malička. Zner-
vózňovalo ho to. Zaměřil se tedy na jediné valoriánské slovo v její větě. „Oštěp,“ poválel na jazyku jméno jejího koně.

„Je to zbraň,“ vysvětlila. „Podobná kopí.“

„Já vím,“ vyhrkl, a hned toho zalitoval. Nikdo – a obzvláště ne ona nebo generál – neměl totiž zjistit, že v jazyce Valoriánů rozumí všemu.

Ona si toho ale nevšimla. Drbala svého koně na krku a to ji plně zaměstnávalo.

Proč by si taky konec konců měla všímat toho, co řekl nějaký otrok?

Kůň se k ní lísal jako přerostlé kotě. „Pojmenovala jsem ho ještě zamlada,“ zamumlala.

„Pořád *jsi* mladá,“ letmo na ni pohlédl otrok.

„Dost mladá na to, abych se snažila udělat dojem na svého otce.“ V jejím obličejí se zračila jistá posmutnělost.

Pokrčil jedním ramenem. Reagoval tak, aby nebylo poznat, že si uvědomuje, že s ním právě sdílela něco, co znělo jako tajemství. „To jméno k němu sedí,“ řekl jí, i když se k ní ta přerostlá obluda chovala až příliš láskyplně na to, aby to byla tak docela pravda.

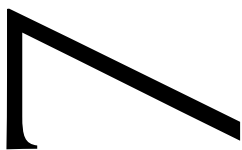
Zvedla oči od koně a pohlédla přímo na něj.

„Zato to *tvoje* k tobě nesedí. Kovář.“

Možná ho to jen zaskočilo. Nebo to bylo tím jejím bezchybným přízvukem. Později si říkal, že to bylo proto, že si byl jistý, že se ho právě chystá přejmenovat, tak jak to Valoriáni s otroky občas dělali. A kdyby to udělala, určitě by řekl nebo ztropil něco hloupého a to by zhatilo všechny jeho plány.

Sám ale upřímně nevěděl, proč jí řekl pravdu. „Není to moje jméno, říkal mi tak můj první pán,“ přiznal. „Jmenuju se Arin.“

GENERÁL BYL POMĚRNĚ ZANEPRÁZDNĚNÝ MUŽ, NE VŠAK natolik, aby se k němu nedoneslo, když Kestrel ignorovala jeho přání. Ode dne dražby měla Kestrel pocit, že ji neustále někdo sleduje. Dávala si tedy bedlivě pozor, aby nezmeškala ani jeden trénink s Raxem, kapitánem otcovy stráže.

Ne že by Raxovi nějak zvlášť vadilo, kdyby se na trénink do tělocvičny sousedící s kasárnami nedostavila. Když byla malá a ještě hořela touhou ukázat otcí, co dokáže, Rax k ní byl svým způsobem laskavý. V podstatě pouze přihlížel tomu, že Kestrel zkrátka není od přírody nadaná pro boj. Její snahy pro něj byly úsměvné. Postaral se ale o to, aby uměla obstojně zacházet se všemi zbraněmi, kterými se každý voják musel umět ohánět.

Ale jak roky ubíhaly, Raxova trpělivost se vytrácela. Kestrel začala lajdačit. Při šermu byla nepozorná. Zasněný výraz se jí z očí nevytratil, ani když ji Rax okřikl. Šípy kolem sebe nechala jen svištět s hlavou nakloněnou na stranu, jako by naslouchala něčemu, co Rax neslyšel.

Kestrel si vybavila, jak v něm postupně narůstalo podezření. Jak ji nesčetněkrát varoval, aby si při boji přestala chránit ruce. Cvičný meč držela až příliš opatrně a ustupovala, kdykoli se zdálo, že by Rax mohl ohrozit její prsty. Raději snášela po celém těle rány, které by s kovovým mečem místo dřevěného znamenaly jistou smrt.

Jednoho dne, když jí bylo patnáct let, jí Rax z ruky vyškubl štít a plochou stranou meče ji udeřil do odhalených prstů. Padla na kolena. Cítila, jak jí obličej strachem a bolestí zbělel, a věděla, že se neměla rozplakat, že si prsty neměla tisknout k hrudi a celá se schoulit, aby ruce skryla před dalším útokem. Neměla Raxovi potvrdit to, co už dávno věděl.

Zašel za generálem a pověděl mu, že jestli chce muzikanta, má si ho pořídit na trhu s otroky.

Otec jí zakázal hrát. Ale v čem Kestrel vojensky doopravdy excelovala, byla její schopnost vydržet bez spánku. V tom dokázala hravě konkurovat i samotnému generálovi. Takže když otok na její levé ruce splaskl a Enaj jí rozvázala pevně utažené obvazy, kterými měla prsty zafixované, začala hrát po nocích.

Samozřejmě že ji přistihli.

Vzpomínala, jak utíkala za otcem a tahala ho za ruku, za loket, za oděv, zatímco si to uprostřed noci rázoval ke kasárnám pro palcát. Její žadonění ignoroval.

Klidně mohl její piano zničit. Bylo příliš veliké a ona příliš malá na to, aby se palcátu postavila do cesty. Kdyby se snažila uchránit klávesy, rozbil by ozvučnou skříň. Na padrtě by roztráskal kladívka a zpřetrhal struny.

„Nenávidím tě,“ řekla mu tehdy, „a moje maminka by tě taky nenáviděla.“

Nebylo to jejím nešťastným hlasem, pomyslela si později Kestrel. Nebylo to jejími slzami. Už viděl dospělé ženy a muže plakat mnohem víc. Palcát zahodil kvůli něčemu jinému.

Ale ani teď si Kestrel nebyla jistá, jestli její milovaný nástroj ušetřil kvůli lásce k ní, nebo kvůli lásce k mrtvým.

„Tak co to bude dneska?“ zahučel Rax z lavičky na druhé straně tělocvičny. Rukou si přešel po svých prošedivělých vlasech a potom po obličejí, jako by se z něj snažil setřít očividně znuděný výraz.

Kestrel mu chtěla odpovědět, ale přistihla se, že si prohlíží malby na stěnách, i když je velmi dobře znala. Vyobrazovaly chlapce a dívky přeskakující přes záda býků. Byly to valoriánské malby, protože tuhle budovu přistavěli Valoriáni. Davy lidí na tribunách za mládeží byly plné plavých, nazrzlých a dokonce i kaštanových hlav sledujících omladinu, jak se přehupuje přes rohy býka, rukama se zapírá o jeho záda a pokračuje přemetem přes býčí zadek. Byl to určitý rituál dospělosti, kterým si musel každý Valorián ve čtrnácti letech projít, než jej císař nechal zakázat společně se souboji. I Kestrel si jím prošla. Moc dobře si ten den pamatovala. Její otec na ni byl tehdy pyšný. Slíbil jí k narozeninám cokoliv, co si jen bude přát.

Kestrel napadlo, jestli ten otrok – Arin – ty malby už viděl a co by si o nich asi pomyslel.

Rax si povzdechl. „Vidím, že stát na místě a civět umíš bravurně, takže to trénovat nepotřebujeme.“

„Nože,“ vytěsnila Kestrel z hlavy myšlenku na otroka. „Chci trénovat na nože.“

„To je mi ale překvapení.“ Nedodal už, že na nože trénovali i včera a předevčírem a předpředevčírem zrovna tak. Kestrelina

snaha vypilovat techniku boje s noži bylo totiž to jediné, na co aspoň trochu dokázal snést pohled.

Rax potězkával široký dřevěný meč, zatímco Kestrel si k lýtkům, pasu a předloktím připevňovala malé nože. Každý z otupených cvičných nožů mohla hravě schovat v dlani. Nože byly jediné zbraně, u kterých dokázala zapomenout na to, že jsou zbraněmi.

První nož, který na Raxe vrhla z druhého konce tělocvičny, jen líně vykryl. Ostřím meče srazil čepel Kestrelina nože na zem. Ona jich ale měla víc. A kdyby mělo dojít k boji zblízka, o což se Rax vždycky postaral, třeba by ho tentokrát mohla i porazit.

Neporazila. Přes trávník se belhala k Enajině domku.

V den svých čtrnáctých narozenin poprosila svého otce o svobodu pro ni. Podle zákona totiž otroci patřili hlavně domácnosti. Enaj byla sice Kestrelina chůva, ale pořád byla majetkem generála.

Toho její prosba nepotěšila. Ale přeci slíbil, že jí dá, co bude chtít.

A i když teď Kestrel byla vděčná, že se Enaj rozhodla v jejich sídle zůstat a že tam je i dnes, když celá upocená a sklíčená zaklepala na její dveře, vybavila si, jak se tehdy její radost okamžitě rozplynula, když své chůvě pověděla o svém narozeninovém dárku a ta na ni jen vytřeštila oči.

„Svobodná?“ sáhla si Enaj na zápěstí, kam jí měli vypálit značku osvobození.

„Ano. Copak nemáš radost? Myslela jsem, že bys to chtěla.“

Enaj klesly ruce do klína. „Ale kam půjdu?“